

Fremsat den {FREMSAT} af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forsikringsformidling

(Forsikringsmæglervirksomheders aflønning, herunder forbud mod modtagelse af provision fra forsikringsselskaber m.v.)

§ 1

I lov nr. 362 af 19. maj 2004 om forsikringsformidling, som ændret ved § 8 i lov nr. 1383 af 20. december 2004 og § 4 i lov nr. 604 af 24. juni 2005, foretages følgende ændringer:

1. I § 13, *stk. 1*, ændres »Senest samtidig med at« til: »Inden«.

2. I § 13 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Inden en konkret forsikringsaftale indgås, skal forsikringsmæglervirksomheden som et minimum skriftligt formulere kundens krav og behov, navnlig på basis af kundens egne oplysninger, og skal samtidig begrunde den rådgivning, kunden får vedrørende en bestemt forsikringsløsning. Denne rådgivning afpasses efter kompleksiteten af den forsikringsløsning, der forelægges.«

3. § 14 affattes således:

»§ 14. Inden en konkret forsikringsaftale indgås, skal forsikringsmæglervirksomheden indgå en skriftlig samarbejdsaftale med kunden med angivelse af, hvilke ydelser forsikringsmægleren skal levere. I samarbejdsaftalen skal de to parter aftale

- 1) størrelsen af det beløb, som kunden eller ejere af en forsikringsordning hos kunden skal betale forsikringsmægleren for etablering af en forsikringsordning eller en rammeaftale, og for eventuelle øvrige ydelser i det første år af forsikringens løbetid samt
- 2) et overslag over størrelsen af det beløb, som kunden eller ejere af en forsikringsordning hos kunden skal betale for forsikringsmæglerens eventuelle ydelser i de efterfølgende år.

Stk. 2. Forsikringsmæglervirksomheden skal skriftligt en gang årligt meddele kunden

- 1) størrelsen af de samlede omkostninger, der har været forbundet med at anvende forsikringsmæglervirksomheden i det pågældende år, samt
- 2) størrelsen af ethvert vederlag, som forsikringsmæglervirksomheden har modtaget fra tredjemand i forbindelse med kundeforholdet.

Stk. 3. Såfremt den enkelte ejer af en forsikringsordning belastes af omkostninger ved, at kunden eller den enkelte ejer benytter forsikringsmæglervirksomheden, har forsikringsmæglervirksomheden pligt til årligt at oplyse den enkelte ejer om disse omkostninger.«

4. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Når en forsikringsmæglervirksomhed indhenter tilbud på forsikringsaftaler for kunden hos et eller flere forsikringsselskaber, skal forsikringsmægleren samtidig give de informationer til

forsikringssselskabet, der er nødvendige for, at forsikringssselskabet kan fastsætte prisen på forsikringen.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke modtage provision eller andet vederlag fra forsikringssselskabet i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

Stk. 3. Et forsikringssselskab kan dog på kundens vegne varetage formidlingen af de i § 14, stk. 1, nævnte beløb til forsikringsmæglervirksomheden. Kunden og forsikringssselskabet kan endvidere indgå aftale om finansiering af kundens betaling til forsikringsmæglervirksomheden.

§ 14 b. Finanstilsynet kan fastsætte regler om de procedurer, som forsikringsmægleren skal iagttage, når en kundes forsikringsordninger sendes i udbud hos et eller flere forsikringssselskaber.«

5. § 15, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Når en forsikringsmæglervirksomhed udelukkende benytter et eller flere forsikringssselskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med forsikringssselskaberne herom, skal kunden gøres bekendt hermed, inden en konkret forsikringsaftale indgås.«

6. I § 16 ændres »§§ 13-15« to steder til: »§§ 13, 14 og 15«.

7. I § 49 a, stk. 2, nr. 2, ændres »§§ 13-15, 33, 34 og 40« til: »§§ 13 og 4, § 14 a, stk. 2, § 15, 33, 34 og 40«.

8. I § 54, stk. 1, ændres »§§ 13-15, 17 og 18,« til: »§§ 13 og 4, § 14 a, stk. 2, § 15, 17 og 18,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006.

Stk. 2. På samarbejdsaftaler, der er indgået før 1. april 2006 mellem en forsikringsmæglervirksomhed og en kunde, finder §§ 14 og 14 a, som affattet i denne lovs § 1, nr. 3 og 4, først anvendelse fra 1. april 2007.

Stk. 3. På aftaler, der er indgået før 1. april 2006 mellem en forsikringsmæglervirksomhed og et forsikringssselskab om betaling af en forsikringsmæglervirksomheds ydelser i forbindelse med formidlingen af forsikringer, finder § 14 a, som affattet i denne lovs § 1, nr. 4, først anvendelse fra 1. april 2007.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

På baggrund af en langvarig offentlig debat - især om forsikringsmæglernes uvildighed, når der formidles firmapensionsordninger - afgav Finanstilsynet den 7. marts 2005 en redegørelse til økonomi- og erhvervsministeren om aflønning af forsikringsmæglere. Redegørelsen er offentliggjort på Finanstilsynets hjemmeside, www.finanstilsynet.dk. Den rejste kritik af forsikringsmæglernes aflønningsform består overordnet af fire punkter:

Der er ikke fuld gennemsigtighed omkring aflønningsformen mellem forsikringsmægler og forsikringsselskab. Det medfører, at kunden ikke er tilstrækkeligt informeret om, at forsikringsmægleren modtager provision, og at provisionen stammer fra en del af kundens præmieindbetaling.

Forsikringsmæglerne placerer forsikringsaftalerne hos de forsikringsselskaber, der tilbyder høje etableringsprovisioner til forsikringsmæglerne.

Forsikringsselskaberne kritiserer forsikringsmæglernes håndtering af kundens ønske om at indbyde flere forsikringsselskaber til at give tilbud på en forsikringsløsning ved at sende kundens forsikringsbehov i udbud.

De høje etableringsprovisioner giver forsikringsmæglerne et incitament til at anbefale hyppigt skift mellem forsikringsselskaber.

Redegørelsen indeholder en gennemgang af de lovmæssige rammer og af forsikringsmæglernes aktivitet og aflønning. Finanstilsynet har til brug herfor indhentet oplysninger fra såvel forsikringsmæglerbranchen, Dansk Industri, Forsikring & Pension samt syv livs- og pensionsforsikringsselskaber.

I arbejdet med udarbejdelsen af forslaget til ændring af forsikringsformidlingsloven har det vist sig hensigtsmæssigt, at reglerne om forsikringsmægleres aflønning gælder ved formidling af såvel livs- som skade-forsikringer.

2. Indhold

Efter gældende lov skal en forsikringsmægler skriftligt oplyse kunden om, at der modtages provision fra et forsikringsselskab, og at kunden på anmodning kan få oplyst provisionens størrelse. Forsikringsmægleren skal indgå en samarbejdsaftale med kunden, der angiver, hvilke ydelser forsikringsmægleren skal levere samt indeholde oplysning om, hvilken honorering forsikringsmægleren modtager.

For at imødekomme den rejste kritik af forsikringsmæglernes manglende uvildighed, foreslås det at ændre reglerne om forsikringsmæglernes aflønning for at sikre bedst muligt, at der ikke er tvivl om, at forsikringsmægleren er kundens mand og ikke lader sig lede af egne interesser ved kunderådgivningen.

Det foreslås derfor, at forsikringsmæglerens honorar skal aftales med kunden og betales af kunden, hvilket sikrer fuld gennemsigtighed og åbenhed om forsikringsmæglerens aflønning.

Forslaget indebærer samtidig et totalt forbud mod, at forsikringsmægleren kan modtage provision fra forsikringsselskaberne. Der foreslås en overgangsbestemmelse, der giver virksomhederne en frist på 1 år til at tilpasse allerede indgåede aftaler til det nye regelsæt.

Disse forslag vil fremme åbenheden om forsikringsmæglernes aflønningsform og samtidig kunne bidrage til en øget konkurrence blandt såvel forsikringsmæglerne som forsikringsselskaber. Forsikringsselskaberne kan i stedet for at konkurrere om den bedste provision til forsikringsmægleren nu konkurrere om at tilbyde kunden den bedste forsikringsordning.

Det foreslås, at kunden (virksomheden) og forsikringsmægleren selv skal aftale kundens betaling for forsikringsmæglerens ydelser, og at forsikringsmæglerens vederlag betales af kunden. Det vil efter forslaget

også være muligt for kunden at aftale med forsikrings-selskabet, at forsikringsmæglerens vederlag ved etablering af forsikringsaftalen kan finansieres af forsikrings-selskabet.

For at skabe åbenhed om forsikringsmæglerens aflønning foreslås det, at forsikringsmægleren skal meddele kunden størrelsen af omkostningerne ved forsikringsordningens etablering samt give kunden et overslag over de løbende omkostninger ved at benytte forsikringsmægleren. Det foreslås, at forsikringsmægleren oplyser kunden om disse oplysninger en gang årligt. Såfremt pensionsordningen dækker en virksomheds ansatte, gives oplysningerne til virksomheden og de omfattede medarbejdere.

Det foreslås endvidere, at forsikringsmægleren skal meddele kunden oplysninger om eventuelle vederlag, som forsikringsmægleren modtager fra tredjemand i forbindelse med kundeforholdet. Herved sikres gennemsigtighed om forsikringsmæglerens andre indtægter, og kunden kan lade disse oplysninger indgå i sine overvejelser vedrørende aftalen om forsikringsmæglerens vederlag.

I den offentlige debat er der også rejst kritik af det materiale, forsikringsmægleren udarbejder om en kundes forsikringsbehov, når forsikringsmægleren via en udbudsrunde indhenter tilbud fra flere forsikrings-selskaber på en løsning af kundens forsikringsbehov. Det er samtidig anført, at forsikringsmægleren ved sin gennemgang af de indhentede forsikringstilbud ikke giver kunden et relevant grundlag for sammenligning af de indkomne tilbud og i forhold til kundens eventuelle eksisterende forsikring.

Det foreslås endelig, at Finanstilsynet gives hjemmel til at udstede regler om hvorledes et udbud bør gennemføres, således at kundens interesser varetages bedst muligt. Hjemlen vil kun blive benyttet for det tilfælde, at markedets parter ikke i fællesskab kan fastsætte sådanne retningslinjer.

Det skal tilstræbes, at forholdene omkring udbudet sikrer gennemsigtighed, således at der skabes tillid til, at udbudsrunder foregår redeligt og loyalt for alle involverede parter.

Etiske regler og retningslinjer for hvordan et udbud bør gennemføres, kan med fordel udarbejdes i et samarbejde mellem forsikringsbranchen, forsikringsmæglerens organisationer og de interesseorganisationer, der repræsenterer kundernes interesser. På denne måde sikres den nødvendige forståelse for og efterlevelse af reglerne.

Bestemmelserne i forslagets § 1, nr. 1-5 til §§ 13 og 14, § 14 a, stk. 1-2, og § 15 er, som den øvrige lov om forsikringsformidling, offentligretlige regler, som indeholder en udmøntning af samfundets krav til, hvordan forsikringsmæglervirksomheder skal udøve deres aktiviteter.

Opfylder forsikringsmæglervirksomheden ikke disse krav, er det sanktioneret med bødestraf, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Derimod vil manglende overholdelse af bestemmelserne ikke i sig selv have civile retlige konsekvenser for parternes indbyrdes forhold. Det betyder f.eks. at en samarbejdsaftale som indgås mellem en mægler og en kunde ikke kan ophæves, alene fordi samarbejdsaftalen f.eks. ikke indeholder faste beløbsangivelser for forsikringsmæglerens aflønning.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget indebærer økonomiske konsekvenser for forsikringsmæglererhvervet, der forventes at blive påvirket af forbuddet mod provision. Det kan ikke udelukkes, at en række eksisterende forsikringsmægler virksomheder vil få vanskeligt ved at indrette deres virksomhed herpå.

Lovforslaget indebærer både økonomiske og administrative konsekvenser for forsikringsmæglervirksomhederne som følge af, at de skal opbygge it-systemer til håndtering af oplysningsforpligtelserne over for kunderne, hvis der ikke indgås aftale med forsikrings-selskaberne om at varetage denne opgave.

Forslaget har været forelagt Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering, der vurderer, at forslaget indeholder administrative konsekvenser for erhvervslivet i et omfang, der nødvendig-

gør en undersøgelse i et virksomhedspanel. Resultaterne fra undersøgelsen vil blive fremsendt til Folketingets Erhvervsudvalg, så snart de foreligger.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet.

7. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget vurderes ikke at have konsekvenser for borgere.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

Forsikringsmæglernes aflønning er ikke reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF om forsikringsformidling. Kommissionen har vist interesse for problemstillingen om forsikringsmæglernes aflønningsform, og den overvejer at drøfte problemstillingen med medlemslandene.

9. Høring

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring hos følgende myndigheder og organisationer: Advokatrådet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Data-tilsynet, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Finansforbundet, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen i Danmark, Forsikringsmæglernes Brancheforening, HTS Interesseorganisationen, Håndværksrådet, Kommunernes Landsforening, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Rigsombudsmanden i Grønland.

Vurdering af konsekvenser af forslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget vil have økonomiske konsekvenser for de forsikringsmæglervirksomheder, som skal opbygge it-systemer til håndtering af oplysningsforpligtelserne over for kunderne. Nogle forsikringsmæglervirksomheder forventes at lukke, fordi de ikke kan klare sig økonomisk, når forbuddet mod provisioner gennem-

		føres.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget vil have administrative konsekvenser for de forsikringsmæglervirksomheder, som selv varetager oplysningsforpligtelserne over for kunderne.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Ingen	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 5

Redaktionelle ændringer således at bestemmelserne får samme formulering, som de regler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling, som bestemmelserne gennemfører.

Til nr. 2

Efter den gældende lov skal forsikringsmæglervirksomheden analysere kundens behov og begrunde sin rådgivning senest samtidig med, at en konkret forsikringsaftale indgås. Dette skal i henhold til direktivet ske, inden en konkret forsikringsaftale indgås. I praksis må det antages, at forsikringsmæglerens behovsanalyse m.v. er på plads, når forsikringsmæglervirksomheden indhenter tilbud, jf. forslaget § 1, nr. 4 om en ny § 14 a, stk. 1. I forslaget er der valgt samme formulering som i artikel 12, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling.

Det følger af stk. 1 i den gældende lovs § 14, at forsikringsmæglervirksomheden som kundens uvildige rådgiver har en særlig pligt til at sikre, at den bedst mulige afdækning af kundens forsikringsbehov sker ud fra en grundig analyse af kundens forhold, og at den endelige anbefaling af forsikringsløsning begrundes og afpasses efter forsikringsløsningens kompleksitet. Det vil f.eks. kunne kræve en mere dybdegående rådgivning og begrundelse for anbefaling af en kompliceret livsforsikringsaftale end for valg af et standardiseret skadesforsikringsprodukt. Bestemmelsen understreger, at forsikringsmægleren ikke må sætte egne interesser, herunder indtjeningsforhold, frem for kundens interesser. Det harmonerer med lovens § 17 om, at forsikringsmæglervirksomheden alene repræsenterer kunden, og at der ikke må være tvivl om forsikringsmæglerens uafhængighed af forsikringsselskaberne.

Er kunden f.eks. en brancheforening, der ønsker etableret en rammeaftale for medlemsvirksomhederne, kan forsikringsmæglerens skriftlige behovsanalyse og efterfølgende rådgivning tage udgangspunkt i en overordnet analyse af medlemsvirksomhedernes generelle forsikringsbehov, som er oplyst af brancheforeningen. Forsikringsmæglerens pligt til skriftligt at udarbejde en analyse af den enkelte medlemsvirksomheds behov anses herved for opfyldt. Forsikringsmægleren skal dog stadig rådgive den enkelte medlemsvirksomhed om fordele og ulemper ved at tilslutte sig den etablerede brancheaftale.

Til nr. 3

Den ændrede formulering af § 14 retter sig mod forholdet mellem forsikringsmæglervirksomheden og dennes kunder.

Ved begrebet »ejere af en forsikringsordning« forstås den medarbejder, der har en arbejdsgiveradministreret forsikringsordning; men det kan også være en person, som er omfattet af en pensionsordning etableret f.eks. i foreningsregi. Begrebet er i overensstemmelse med pensionsbeskatningslovens terminologi.

I loven anvendes udtrykket »forsikringsaftale« som en samlebetegnelse, der dækker over både livs- og skadesforsikringsaftaler.

Det lovfæstes, at parterne skal indgå en samarbejdsaftale, der fastsætter, hvilke opgaver forsikringsmægleren skal udføre for kunden. I samarbejdsaftalen skal parterne angive det beløb, som kunden skal betale for forsikringsmæglerens ydelser i forbindelse med forsikringsordningens etablering og eventuel løbende servicering.

Det følger allerede af bekendtgørelsen om god forsikringsmægleretik, at der skal indgås en samarbejdsaftale. Det nye i lovforslaget er, at det tydeliggøres, at det skal fremgå som en del af samarbejdsaftalen, hvad kunden skal betale for forsikringsmæglerens ydelser i hele forsikringens løbetid.

Herved sikres, at den mæglerbetjente kunde er vidende om, at det er kunden selv, der som rekvirent skal betale for forsikringsmæglerens ydelser, og at det derfor ikke er omkostningsfrit for kunden at anvende en forsikringsmægler.

Kravene til prisoplysninger svarer til principperne i Advokatrådets vejledende etiske retningslinjer, der beskriver oplysningspligt om, hvad en bestemt rådgivningsydelse koster klienten. Disse regler er vedtaget bl.a. på baggrund af klienternes ønske om større gennemsigtighed om ydelse og pris.

I *stk. 1, nr. 1*, foreslås, at der i den skriftlige aftale mellem forsikringsmægler og kunde særskilt skal angives, hvad forsikringsmæglerens ydelser koster kunden i forbindelse med etablering af forsikringsordningen.

Som eksempler på etableringsomkostninger kan nævnes betaling for den behovsanalyse og rapport, som forsikringsmægleren ifølge forslaget § 1, nr. 2, til § 13, stk. 2, skal udarbejde i det enkelte kundeforhold som grundlag for forsikringsmæglerens rådgivning. Det kan ligeledes være udgifter til forsikringsmæglerens analyse af kundens eksisterende forsikringsordninger og for indhentning af tilbud fra nye forsikringsleverandører.

Ved at anvende begrebet »størrelsen af det beløb« i *stk. 1, nr. 1*, fremhæves, at der skal gives så præcise beløbsangivelser som muligt. Det vil sige, at forsikringsmægleren ikke blot kan angive, at betalingen f.eks. udgør en vis procentdel af præmieindbetalingerne for etablering af forsikringsaftalen og forsikringsmæglerens ydelser til kunden i forsikringens første år.

I modsætning til kravet i *stk. 1, nr. 1*, om præcise beløbsangivelser fastslås det i *stk. 1, nr. 2*, at forsikringsmægleren skal angive et overslag over de omkostninger, der påløber i forsikringens restløbetid. Baggrunden herfor er, at omkostningerne kan variere med kundens fremtidige behov, der er vanskelige at forudsige.

Det drejer sig f.eks. om, hvor mange år samarbejdet med kunden vil vare, om kunden på et tidspunkt ønsker dækningsomfanget ændret, den almindelige prisstigningstakt i forsikringsperiodens efterfølgende år og for pensionsordninger ikke mindst antallet af medarbejdere hos kunden, og hvordan lønninger og dermed pensionsindbetalinger vil udvikle sig for den enkelte. Det er faktorer, der ikke er konstante og derfor ikke kan forudses ved forsikringsordningens etablering.

Såfremt forsikringsmæglerens honorar også belaster den enkelte ejer af en forsikringsordning, skal der ske information herom til den enkelte medarbejder, jf. § 14, stk. 3.

Forsikringsmæglerens oplysningspligt forudsættes gennemført ved, at forsikringsmægleren oplyser, hvad det gennemsnitligt koster kunden at benytte de aftalte ydelser fra forsikringsmægleren pr. år og f.eks. efter 5 og 10 år.

Det følger af almindelige aftaleretlige principper, at forsikringsmægleren skal underrette kunden i det omfang, der efterfølgende sker væsentlige ændringer af de forudsætninger, der har ligget til grund for forsikringsmæglerens angivelse af omkostningerne efter *stk. 1, nr. 2*, med angivelse af årsagen hertil.

Det må afgøres i overensstemmelse med de almindelige principper for aftalers indgåelse, om de indtrufne ændringer af forudsætningerne for forsikringsmæglerens prisangivelser er af en sådan karakter, at forsikringsmægleren er berettiget til at ændre kundens omkostningsbelastning.

§ 14 gælder også for rammeaftaler, der f.eks. kan forekomme ved pensionsordninger, der oftest bliver etableret ved, at arbejdsgiveren indgår en rammeaftale med et forsikringsselskab, og som i varierende omfang kan give medarbejderne valgmuligheder. Pensionsordningens etablering kan ske med bistand fra en forsikringsmægler oftest efter gennemførelsen af en udbudsrunde, hvor flere forsikringsselskaber kan afgive tilbud. Når rammeaftalen er etableret med arbejdsgiveren, indgår forsikringsselskabet derefter forsikringsaftaler med de enkelte medarbejdere og udsteder policer til disse.

I *stk. 2, nr. 1*, foreslås det, at forsikringsmæglervirksomheden får pligt til årligt at informere kunden om de samlede udgifter, der har været forbundet med at benytte forsikringsmæglervirksomheden.

Det foreslås, at kunden både det første år og i de efterfølgende år skal have fuld klarhed over omkostningerne ved at benytte sig af forsikringsmæglervirksomheden. I aftalen mellem kunden og forsikringsmægleren kan der være mulighed for, at den enkelte ejer af en forsikringsordning modtager en årlig rådgivning om sin forsikringsordning. I dette tilfælde skal det angives, om en sådan rådgivning skal betales af den enkelte ejer, der måtte gøre brug heraf, eller om samtlige ejere i forsikringsordningen skal belastes med et standardbidrag som betaling for muligheden for at modtage rådgivning. Der skal endvidere være taget stilling til størrelsen af enten et standardbidrag eller det individuelle bidrag.

I *stk. 2, nr. 2*, foreslås det, at forsikringsmæglervirksomheden tillige årligt skal oplyse kunden om ethvert vederlag, som virksomheden får fra tredjemand i forbindelse med kundeforholdet. Baggrunden herfor er et ønske om at fremme gennemsigtigheden vedrørende forsikringsmæglerens samlede aflønningsforhold.

Det følger af forslaget til § 14 a, *stk. 2*, at betaling fra tredjemand aldrig kan forstås som vederlag fra et forsikringsselskab for udførelsen af særlige opgaver for forsikringsselskabet, når det drejer sig om det konkrete kundeforhold.

Betaling fra tredjemand kan f.eks. forekomme, hvis forsikringsmæglervirksomheden benytter en bestemt ingeniørvirksomhed, når der er behov for ingeniøranalyser i forsikringsmæglervirksomhedens arbejde for kunderne, og hvor ingeniørvirksomheden giver forsikringsmæglervirksomheden provision, rabat eller lignende i den anledning.

Som et yderligere eksempel kan nævnes, at forsikringsmægleren modtager provision eller andet vederlag fra eksempelvis en porteføljeforvalter som led i udførelsen af forsikringsformidlingsopgaven for kunden (de såkaldte kick-backs fra virksomheder, hvor kundens indbetalte pensionsmidler senere forvaltes).

I vederlagsaftalen mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden kan der eksempelvis tages stilling til, om en sådan betaling skal godskrives kunden. I de af Advokatrådet vedtagne etiske regler for advokater er det angivet, at et sådant vederlag bør godskrives kunden.

I det omfang det er aftalt, at omkostningerne helt eller delvist skal bæres af den enkelte ejer af en forsikringsordning, gælder der derfor en tilsvarende informationspligt over for disse efter det foreslåede § 14, *stk. 3*.

Forsikringsmæglervirksomheden kan indgå aftale med forsikringsselskabet om, at forsikringsselskabet varetager opgaven vedrørende den årlige informationspligt over for ejeren af forsikringsordningen. Forslaget er ikke til hinder for, at det f.eks. i det af forsikringsmægleren udarbejdede udbudsmateriale kan være angivet, at det vindende forsikringsselskab skal kunne påtage sig denne opgave mod betaling. Om det er kunden eller forsikringsmægleren, der skal betale for udsendelse af disse oplysninger, skal aftales mellem parterne og fremgå af samarbejdsaftalen.

Baggrunden herfor er, at når en forsikringsordning omfatter kundens medarbejdere, kan informationspligten over for den enkelte ejer af forsikringsordningen være en uforholdsmæssig administrativ byrde for forsikringsmægleren, der i mange tilfælde ikke er i besiddelse af den enkelte ejers private adresse, og som vil påføre kundens medarbejdere øgede udgifter. Forsikringsmægleren kan derfor indgå aftale om, at forsikringsselskabet sender disse oplysninger til den enkelte ejer af en forsikringsordning. Dette kan f.eks. ske samtidig med, at forsikringsselskabet udsender den årlige pensionsoversigt til den pågældende.

Til nr. 4

§ 14 a

Den foreslåede § 14 a sigter mod at regulere relationerne mellem forsikringsmæglervirksomheder og forsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 1*, at forsikringsmægleren i forbindelse med indhentning af tilbud på forsikring hos de relevante forsikringsselskaber fremsender de informationer, der er nødvendige for, at forsikringsselskabet kan fastsætte prisen på forsikringen.

Ved nødvendige informationer forstås de informationer, der kan sætte forsikringsselskabet i stand til at fastsætte den rigtige pris på forsikringsproduktet, herunder information om kundens forsikringsbehov (behovsanalyse), hvilke ydelser der skal leveres af forsikringsmægleren, af forsikringsselskabet og af kunden selv i forbindelse med forsikringsaftalen.

Det er imidlertid ikke nødvendigt for forsikringsselskabet at have kendskab til det aftalte vederlag mellem forsikringsmægleren og kunden.

Ved at kræve at de nødvendige informationer skal meddeles forsikringsselskabet samtidig med, at forsikringsmægleren indhenter tilbud på forsikringsaftaler, bliver informationerne en del af det udbudsmateriale, som forsikringsselskabet skal anvende i forbindelse med tilbudsgivningen.

I de situationer, hvor kunden ønsker at lade forsikringsselskabet varetage formidlingen af kundens vederlag til forsikringsmægleren efter § 14 a, stk. 3, vil aftalen om forsikringsmæglerens vederlag dog være en oplysning, som forsikringsselskabet nødvendigvis skal modtage efter stk. 3 for at kunne forestå formidlingen. Efter stk. 1 er oplysningen om det aftalte vederlag derimod ikke en nødvendig oplysning, for at forsikringsselskabet kan fastsætte prisen på egne ydelser. Derfor er det ikke et krav, at oplysningen om vederlaget meddeles forsikringsselskabet samtidig med, at mægleren indhenter tilbud på forsikring.

Kundens ønske, om at forsikringsselskabet skal formidle eller finansiere kundens betaling til forsikringsmæglervirksomheden, kan eventuelt indgå som en del af udbudsmaterialet.

I loven anvendes udtrykket »forsikringsaftale« som en samlebetegnelse, der dækker over både livs- og skadesforsikringsaftaler.

Stk. 2 indeholder et generelt forbud mod, at en forsikringsmæglervirksomhed modtager provision fra forsikringsselskabet i forbindelse med forsikringsformidlingen i det konkrete kundeforhold. Forsikringsmæglerens honorering er reguleret i § 14, stk. 1.

Bestemmelsen finder anvendelse på formidling af både livs- og skadesforsikringsaftaler.

Provisionsforbuddet i *stk. 2*, knytter sig alene til formidlingen af forsikringer i det konkrete kundeforhold.

Forbuddet i *stk. 2* udelukker ikke en forsikringsmæglervirksomhed fra at indgå aftaler med forsikringsselskaber på områder, som ikke har relation til et konkret kundeforhold og fra at modtage betaling herfor. En forsikringsmægler må f.eks. udøve aktivitet som konsulent, udføre markedsundersøgelser og udvikle forsikringsprodukter for forsikringsselskaber. Det er en forudsætning, at samarbejdet mellem den enkelte forsikringsmægler og forsikringsselskabet ikke har relation til et konkret kundeforhold.

Bestemmelsen åbner ikke mulighed for, at forsikringsselskabet og forsikringsmæglervirksomheden på et senere tidspunkt kan indgå aftale om, at forsikringsmæglervirksomheden mod betaling fra forsikringsselskabet skal varetage f.eks. nogle af selskabets administrative opgaver i relation til den konkrete kunde.

Stk. 2 regulerer alene spørgsmålet om, hvorfra en forsikringsmægler må modtage betaling for udøvelsen af en konkret aktivitet. Hvorvidt en aktivitet antager en sådan karakter, at aktiviteten skal udøves i et andet selskab, beror på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, jf. lovens § 12.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at et forsikringsselskab kan formidle kundens betaling til forsikringsmæglervirksomheden. Det indebærer, at selskabet kan ekspedere en del af det beløb, som modtages fra kunden videre til forsikringsmægleren. Dette kan være hensigtsmæssigt navnlig i aftaler om livs- og pensionsordninger af

hensyn til administrative og skattemæssige forhold hos virksomheden (kunden) og de medarbejdere, der er ejere af forsikringsordningen.

Det skal fremhæves, at det er kunden og forsikringsselskabet, der kan indgå aftale om formidlingen af vederlaget til forsikringsmægleren, hvilket medvirker til at sikre, at der ikke gennem formidlingen kan rejses tvivl om uvildighed og gennemsigtighed med hensyn til forsikringsmæglervirksomhedens ydelser og vederlag herfor.

Kunden kan have et behov for at få lånefinansieret sin betaling til forsikringsmægleren navnlig i de situationer, hvor kunden og mægleren har aftalt, at der skal erlægges et større beløb i forbindelse med etableringen af forsikringen til at dække de etableringsomkostninger, som er forbundet med formidlingen af forsikringsaftalen det første år. I *stk. 3, 2. pkt.*, åbnes der op for, at kunden og forsikringsselskabet kan indgå aftale om, at forsikringsselskabet finansierer lånet til kunden. Herved behøver kunden ikke at optage lån i et pengeinstitut.

Hvis forsikringsselskabet og kunden aftaler, at forsikringsselskabet skal finansiere det aftalte vederlag, må kunden og forsikringsselskabet i deres indbyrdes aftale tage stilling til, hvordan der skal forholdes med indfrielsen af lånet, hvis kunden ønsker at skifte forsikringsleverandør i afviklingsperioden.

§ 14 b

Det foreslås i § 14 b, at der indsættes en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om de procedurer, som forsikringsmægleren skal iagttage, når en forsikringsordning sendes i udbud hos et eller flere forsikringsselskaber.

Hjemlen påtænkes anvendt, hvis markedets parter ikke kan blive enige om fælles retningslinjer for udbud.

Hjemlen skal i så fald anvendes til at fastsætte regler, der kan medvirke til at sikre gennemsigtighed med henblik på, at udbudsrunder foregår redeligt og loyalt for alle involverede parter.

Reglerne skal bl.a. fastsætte, hvordan udbudsrunder tilrettelægges og gennemføres, herunder hvilke oplysninger, der skal indgå i udbudsmaterialet.

Til nr. 6

Ændringen er en konsekvens af, at der i lovforslagets § 1, nr. 4 indsættes to nye paragraffer, nemlig §§ 14 a og 14 b, der ikke skal indgå i opremsningen.

Til nr. 7

Det foreslås, at det foreslåede § 14 a, stk. 2, også bliver omfattet af lovens § 49 a, stk. 2. Det betyder, at Finanstilsynet kan offentliggøre navnet på en forsikringsmægler, som har overtrådt forbuddet mod at modtage provision fra et forsikringsselskab, når det skønnes at være i kundernes interesse.

Til nr. 8

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 14 a, stk. 2, om overtrædelse af provisionsforbuddet straffes med bøde.

Til § 2

I *stk. 1* foreslås, at loven træder i kraft den 1. april 2006.

I *stk. 2* foreslås det at indføre en overgangsbestemmelse for eksisterende samarbejdsaftaler, der er indgået mellem en kunde og en forsikringsmægler før den 1. april 2006. Med overgangsbestemmelsen gives der mulighed for, at forsikringsmægleren kan få tilpasset sine allerede indgåede aftaler til de ændrede vilkår, der følger af dette forslag, i løbet af en periode på 1 år fra lovens ikrafttræden. Det betyder, at samarbejdsaftalerne skal være tilpasset de nye regler den 1. april 2007.

I *stk. 3* foreslås det tilsvarende at indføre en overgangsbestemmelse for aftaler, der er indgået mellem et forsikringssselskab og en forsikringsmægler før den 1. april 2006. Med overgangsbestemmelsen gives der mulighed for, at forsikringsmægleren og forsikringssselskabet kan få tilpasset allerede indgåede aftaler om aflønning af forsikringsmægleren til de ændrede vilkår, i løbet af en periode på 1 år fra lovens ikrafttræden. Det betyder, at aftalerne skal være tilpasset de nye regler den 1. april 2007.

Til § 3

Loven gælder ikke for Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft på Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Loven kan ikke sættes i kraft for Færøerne, idet forsikringsformidling er et færøsk særanliggende.